

en vis standardisering og dermed begrænsning af denne reklamering, at opnå at virksomhederne på forhånd, dvs. før investeringen i en reklame er foretaget, kan afgøre, om den pågældende reklame vil være lovlig eller ej.

Disse regler vedrører alene reklamer, der anbringes i umiddelbar tilknytning til næringsdriften eller virksomheden, idet de reklamer, der ikke opfylder denne betingelse, fortsat vil være ulovlige efter lovens generelle bestemmelser.

For så vidt angår de i dag eksisterende reklamer, der er omfattet af § 57, stk. 2, b) forudsættes det, at der i de eventuelle regler, der måtte blive fastsat med hjemmel i den foreslåede § 57, stk. 4, optages en bestemmelse om, at disse reklamer fortsat — uanset at de ikke opfylder kravene i bekendtgørelsen med hensyn til udformning og placering m. v. — skal anses som lovlige i en rimelig afskrivningsperiode.

Til nr. 15, 16 og 17 (§ 58, stk. 4, 6 og 7).

Bestemmelsen i § 58, stk. 6, svarer til bl. a. § 11, stk. 4, i loven om by- og landzoner (lovbekendtgørelse nr. 340 af 13. juli 1972). En tilsvarende bestemmelse findes i § 72, stk. 1, i lov nr. 372 af 13. juni 1973 om miljøbeskyttelse. Stk. 7 svarer til reglen i miljøbeskyttelsesloven § 72, stk. 3, 2. punktum. Ændringsforslagets nr. 15 er en konsekvens af nr. 16.

Til nr. 18 (§ 60 a).

Forslaget tilsigter at give muligheder for en regulering af den gennem de senere år betydeligt udviklede motorbådssejls langs kysterne med de deraf følgende miljømæssige gener. Ved bestemmelserne vil man kunne opnå en beskyttelse af de badende ved vore badestrande mod gener fra motorbåde, og reglerne vil således supplere de i lovens kap. VIII indeholdte regler om almenhedens færdsel og ophold.

Hertil kommer, at der kan være behov for en beskyttelse af dyrelivet imod denne form for forstyrrelser. For søterritoriets vedkommende kan bestemmelser af denne art især tænkes anvendt i tilslutning til fredninger, der gennemføres for at sikre f. eks. fuglelokaliteter. Der er i almindelighed behov for, at man ved sådanne begrænsede restriktioner kan opnå en tilstrækkelig beskyttelse, således at man ikke behøver at gennemføre en fredning efter § 60 eller etablere et vildtreservat efter kap. 7 i lov nr. 221 af 3. juni 1967 om jagten. Landbrugsministeriet vil blive inddraget, hvor regler, der fastsættes i medfør af bestemmelsen, tager sigte på en beskyttelse af pattedyr eller fugle. Ved mindre ubeboede øer vil bestemmelsen supplere reglen i § 54, stk. 6,

hvor alene selve adgangen til øen kan reguleres. Bestemmelsen udelukker i øvrigt ikke, at der fortsat i fredningskendelser, der ikke vedrører søterritoriet, kan optages bestemmelser om regulering af sejlads med motordrevne fartøjer.

Det forudsættes under hensyn til reglernes karakter af ordensforskrifter, at disse fastsættes efter forhandling med justitsministeren. Reglerne vil være omfattet af de almindelige bestemmelser i lovens § 66, stk. 2-4.

Til nr. 19 (§ 60 b).

Forslaget tilsigter at gøre det muligt, at der på en administrativt hensigtsmæssig måde kan indgås overenskomster som et led i det stadigt mere omfattende og betydningsfulde internationale samarbejde på naturfredningens område. Da overenskomster af denne art kan berøre problemer, der er aktuelle for Grønland, foreslås det, at der tilvejebringes en hjemmel til at indgå sådanne overenskomster med virkning også for Grønland, jfr. herved lov om Grønlands landsråd og kommunalbestyrelser m. v. (lovbek. nr. 374 af 11. august 1970).

Kompetencen til at fastsætte regler til opfyldelse af de nævnte overenskomster er — bortset fra for så vidt angår Grønland — tillagt miljøministeren, da fredningsopgaver generelt er henlagt til dette ministerium. Bestemmelsen i stk. 1. 1. pkt., tager således alene sigte på overenskomster, der dækker et bredt område indenfor naturfredningslovens formål, men derimod ikke på aftaler, der f. eks. udelukkende vedrører pattedyr, fugle eller fisk, og som derfor kan indgås alene med hjemmel i de nedenævnte særbestemmelser.

I specielle bestemmelser, f. eks. i jagtloven (lov nr. 221 af 3. juni 1967) § 55, lov om hvalfangst (nr. 109 af 15. marts 1939) § 14 og lov nr. 210 af 19. maj 1971 om internationale reguleringsforanstaltninger vedrørende fiskeri, er der tillagt andre ministre — ved de nævnte bestemmelser henholdsvis landbrugsministeren og fiskeriministeren — specielle kompetencer. Hvor de nævnte overenskomster af generel karakter griber ind over disse områder, forudsættes det derfor, at miljøministeren forhandler med den pågældende minister såvel i forbindelse med forberedelsen af overenskomsten som ved gennemførelsen af denne. Hvor gennemførelsesforanstaltninger kræver medvirken af ministerier i øvrigt — f. eks. af finansministeriet i tilfælde af forbud mod eller kontrol med ind- og udførsel — forudsættes det endvidere, at gennemførelsesforanstaltningerne fastsættes på grundlag af forhandling med disse ministre. Eventuelle gennemførelsesforskrifter på Grønland fastsættes dog, jfr. bestemmelsen stk. 2, 2. pkt., af